

efterkomme saadanne Andragender fra Bestyrelserne. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Johnsen: I Loven af 8. Maj 1894 om Anlæg og Drift af private Jernbaner indeholdes der angaaende Banernes Reservefonds dels en Bestemmelse om, at de ikke maa anvendes til større Anlæg eller til større Fornyer og Udvidelser af Anlægene, for saa vidt de derved blive bragte ned til under 5 pCt. af Anlægskapitalen, dels en Bestemmelse om, at vedkommende Fond, naar der er gjort Brug af den i en eller anden Anledning, skal bringes op til sin oprindelige Størrelse, inden der maa gives Udbytte til Aktionærerne. Disse Bestemmelser have de private Baners Bestyrelser længe været utilfredse med. Den førstnævnte Bestemmelse have de været utilfredse med, fordi de, naar Udvidelser og Anskaffelse af Driftsmateriel have været nødvendige, have maattet laane Penge hertil, uagtet der har været Midler disponible i Reservefonden, og fordi der jo altid skal gives højere Renter, naar man laaner, end man faar, naar Penge skulle anbringes. Den bestaaende Ordning har derfor medført en daarlig Økonomi og været til Tab for Banerne. Den sidstomtalte Bestemmelse har man været misfornøjet med, fordi man mener, at den er strengere end nødvendigt af Hensyn til Banernes forsvarlige Drift, og Aktionærerne have ogsaa beklaget sig over, at der ikke maa udbetales Udbytte, selv om Banen i det paa-gældende Aar har givet Overskud, og man mener, det er forsvarligt at udbetale saadant Udbytte. De private Jernbaners Organisation har derfor, som ogsaa Ministeren omtalte, andraget om, at der maatte ske Lempelser i disse Bestemmelser. I Henhold hertil er Lovforslaget fremsat, og det imødekommer Privatbanernes Ønske. Jeg ser ikke, der kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa det, da der jo til de ekstraordinære Dispositioner vedrørende Reservefonden, som her er Tale om, skal gives ministeriel Billigelse, og at Staten er stærkt pekuniært interesseret i de private Baner, i Regelen med Halvdelen af Anlægskapitalen, er en yderligere Grund til at anse det for fuldt betryggende, at Ministerens Stadfæstelse kræves til Dispositioner, der er Spørgsmaal om. Ganske lignende Bestemmelser — som det foreliggende Lovforslags — indeholdes i det ny Jernbaneanlæg, der i Øjeblikket er i Folke-

tinget, og det er jo ogsaa ganske hensigtsmæssigt og heldigt, at der saavidt muligt gives ligelydende Bestemmelser for alle Privatbaner. Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, saaledes som det her foreliggende.

Koefoed: Som det er bemærket, gaar det foreliggende Forslag ud paa en Ændring vedrørende Banernes Reservefond i Loven af 8. Maj 1894 om Anlæg af private Jernbaner her i Landet. Bestemmelsen om disse Reservefonds er jo indsat for at sikre Banernes fortsatte og uforstyrrede Drift, men der er dem, der mene, at disse Reservefonds ikke ere saa absolut nødvendige, idet de gaa ud fra, at da det er Staten i Forbindelse med Amts-, By- og Sognkommunerne, der have fremskaffet Pengene til Anlægget og bære Byrderne ved Forrentning og Afdrag — det er jo Tilfældet de allerfleste Steder —, saa ligger der i og for sig i dette Forhold Sikkerhed nok for Banens fortsatte, uforstyrrede Drift. Jeg kan være tilbøjelig til at give denne Betragtning Medhold, særlig fordi de Baner, for hvilke saadanne Fonds til at sikre Driften ere mest nødvendige, nemlig dem, som det kniber for at kunne indkøre tilstrækkeligt til Driften eller som kun kunne faa indkørt lidt derudover, jo ikke kunne fremskaffe saadanne Reservefonds, eftersom de efter Loven skulle tilvejebringes paa den Maade, at der skal henlægges en Del af det Driftsoverskud, som disse Baner ikke have. Det kunde for øvrigt synes lovlige strengt for den Slægt, der betaler Anlægget af en Jernbane i en bestemt Egn, at den ikke alene skal overlevere til Efterslægten en gældfri Jernbane, helst i god Drift og med rigeligt Materiel, men derudover ogsaa er forpligtet til at aflevere en opsparet kontant Fond, svarende til en vis Del af, hvad Jernbanens Anlæg har kostet. Dette Lovforslag gaar jo imidlertid ikke ud paa at ophæve Reservefonden, men derimod paa at foretage Indskrænkninger i de Bestemmelser, som i Loven af 1894 ere tagne for at værne om Reservefondene. Saaledes som det nu er, er det ikke udelukket, at der kan tages af Reservefondens Midler, men det hedder udtrykkelig, at det skal være til større Fornyer eller Udvidelser af Anlægget, og selvfølgelig skal det være med vedkommende Ministers Samtykke. Men Reservefonden maa, selv efter at der er laant af den, ikke bringes ned til mindre end 5 pCt. af Anlægs-